

dog med visse ændringer i forhold til det bestående, såvel i henseende til *betingelserne* for fradragets ydelse som med hensyn til dets *udformning*.

I *sidstnævnte henseende* bemærkes, at fradraget fremtidig foreslås ydet med forskellige satser og maksimumsbeløb, efter som der er hjemmeværende børn, herunder stedbørn og adoptivbørn, under 16 år eller ej. Begrundelsen for hustrufradraget må formentlig i det væsentlige søges deri, at hustruens arbejde i egen virksomhed eller for fremmede antages at medføre særlige merudgifter for familien, der ikke vil foreligge, hvor hun fuldtud kan hellige sig hjem og børn. Men de nævnte merudgifter vil formentlig i særlig grad komme frem, hvor der er børn i hjemmet med deraf følgende udgifter til pleje og pasning af disse o. s. v., et forhold, som også skattelovkommissionen har været opmærksom på, og som efter kommissionens mening måtte begrunde en særlig hensyntagen til disse tilfælde.

Man har i overensstemmelse hermed ment, at det påpegede forhold er så væsentligt, at det bør finde udtryk i lovreglerne på dette område. Det skal i denne forbindelse fremhæves, at man i Sverige i en i 1952 gennemført lov er gået ind for en tilsvarende opfattelse, idet man forsåvidt angår statsskatteberegningen har gennemført en differentiering af hustrufradraget efter, om der er børn eller ej.

Medens skattelovkommissionen havde tænkt sig, at der skulle ydes ekstra børnetilskud i disse tilfælde, har man i nærværende forslag taget hensyn til forholdet ved beregningen af selve hustrufradraget. Dette er formentlig også at foretrække, fordi der næppe er grund til at antage, at merudgifterne, i tilfælde hvor der er børn, stiger ligefrem proportionalt med antallet af disse, men snarere varierer med omfanget af hustruens beskæftigelse i selverhvervet; praktiske hensyn taler formentlig også for den her valgte løsning.

Efter de gældende bestemmelser om hustrufradragets størrelse, jfr. de årlige ligningsloves § 4, andrager fradraget halvdelen af hustruens indtægt ved selverhverv, dog maksimalt 2 000 kr.

I den foreslåede bestemmelse udgør fradraget, såfremt ægtefællerne har hjemmeværende børn under 16 år, som hidtil halvdelen af hustruens indtægt ved selverhvervet, men maksimumsfradraget er forhøjet

til 2 400 kr. Den hidtil gældende maksimumsgrænse går tilbage til skatteåret 1947—48, og man har under hensyn til den siden da stedfundne stigning i indtægts- og prisniveau fundet det rimeligt, at grænsen forhøjes.

Har ægtefællerne ikke børn som anført, svarer fradraget såvel i henseende til satsen som med hensyn til maksimumsgrænsen til halvdelen af fradraget, hvor der er børn.

Betingelsen for det højere fradrag: hjemmeværende børn under 16 år skal foreligge pr. 1. januar forud for skatteåret. Børnene skal have været hjemmeværende, jfr. § 24, i indkomståret eller størstedelen af dette.

Medens bestemmelsen om hustrufradragets størrelse som nævnt findes i de årlige ligningslove, er *betingelsen for fradragets ydelse* fremdeles fastlagt i statskattelovens § 8, hvori det hedder:

„Oplyser den skattepligtige, at den med ham samlevende hustru har selvstændig virksomhed, som ikke grundes eller vedligeholdes væsentlig ved mandens eller fællesboets midler...“

Hustruens indtægt vil kunne foreligge i form af arbejdsindtægt eller i form af indtægt ved en af hende drevet virksomhed. Bestemmelsen nævner ikke udtrykkeligt arbejdsindtægt, men kravet om, at der skal foreligge „selvstændig virksomhed“, vil klart være fyldestgjort, når indkomsten består i løn ved arbejde for fremmede, og det yderligere opstillede krav — at virksomheden ikke må være grundet eller vedligeholdt væsentlig ved mandens eller fællesboets midler — får ingen betydning her, hvor hustruens virksomhed ikke er baseret på nogen kapitalinvestering. Denne sidste betingelses betydning viser sig, hvor der er tale om erhvervsvirksomhed.

Betingelsen kæder hustrufradraget sammen med spørgsmålet om hustruens retlige rådighed over de midler, der danner grundlag for hendes selverhverv, og det rådighedsbegreb, der herved haves for øje, er det i den tidligere lov om formueforholdet mellem ægtefæller af 7. april 1899 fastlagte; de efter statsskatteloven af 1922 — ved lov af 18. marts 1925 — indførte regler om formueforholdet mellem ægtefæller, der udvidede hustruens rådighedsområde, har ikke sat sig spor i skattelovgivningen.

Man har imidlertid ikke ment blot at burde foretage den således tiltrængte ajourføring af bestemmelsen på dette punkt, men